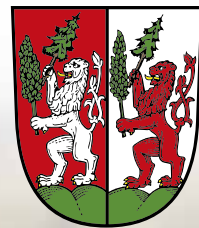

Bělohradské listy

Vydáno 27. 7. 2018 • Ročník XVIII • Cena 16 Kč

léto / 2018

Objektivem Bělohradských listů

FEJETON O FEJETONU

Fejeton. Krátký, aktuální a vtipný publicistický žánr, tematicky zaměřený na všední, obyčejné věci. Ale co jsou to ty obyčejné věci? Přihlédneme-li blíže...

Fejeton, stejně jako jiné žánry, má svá specifika, která by měl autor akceptovat.

Měl by být napsán lehkou rukou a stylistickou formou, neměl by se vyhýbat humoru a shovívavé ironii, nadsázce i nápadité metafoře. Měl by taktéž obsahovat nové a nečekané pohledy na věci a události, nesmí chybět výrazná pointa.

Výhodou tohoto žánru je bezesporu bezbřehá rozmanitost témat, nevýhodou pak periodicita toho kterého tištěného média. Pro fejeton je tím optimálním deník, pro nějž je aktuálnost alfou i omegou, stejně jako pro čtenáře. Nemusí to však platit ani pro události starší či staré. Jsou-li i dnes aktuální.

Třeba takový Neruda, který psal fejeton takřka každý den. Jen si to představte; byl redaktorem deníků Čas, Hlas a Národní listy, časopisů Obrazy života, Rodinná kronika, Lumír a Květy. Pořádný zápřah, co? Krom toho napsal celou řadu knih: Povídky malostranské, Trhani aj., vydal sbírky básní Hřbitovní kvítí, Knihy veršů, Písně kosmické, Balady a romance, Prosté motivy a Zpěvy páteční. Účastnil se též veřejného a spolkového života, hodně času věnoval také své tajné lásce Karolině Světlé, než jejich vztah bezohledně přerušil její manžel, prof. Petr Mužák.

Zlý pan profesor, že? Jako by nevěděl, že na umělce musí být pánbůh hodný...!

Ale zpátky k tématu. Téma neboli námět. Další pilíř fejetonu. Od tématu by se nemělo odbočovat, poněvadž se tím tříští leitmotiv. Mám-li být upřímný, tak tohle se mi nějak nedaří. Naopak - odbočuji velmi často a rád, takže mé fejetony nejsou čistokrevné. Už proto, že je píšu převážně pro dvouměsíčník. Což je za hranou. Vždyť ani týdenní periodicita není ideální. Obzvláště dnes, ve stále se zrychlujícím toku informací. Je to tím, že za časů Jana Nerudy mělo slovo zcela jinou váhu než má dnes. A ať už to jsou noviny, rozhlas nebo televize, jedna informace překotně stírá další a člověk už o mnohých ani neuvažuje, natož aby si je zapamatoval. Vraždu stíhá další mord, smrtáků na silnici je nespočet, hned poté zemětřesení, povodeň, války... atd. A čtenář, divák nebo posluchač - pokud se to netýká jeho samotného - získává tak imunitu vůči všemu zruďnému a hrůznému. Ti citlivější propadají pesimismu, navštěvují psychology a psychiatry a cpou se antidepresivy. Přitom žijeme v nejmírumilovnější době našich dějin a nikdy jsme se neměli tak dobře. Snad proto, nebo právě proto, vymýšlíme nesmysly.

„Kam s tím...?“ napsal by dnes Jan Neruda.

A zase jsme u fejetonu.

Fejeton, stejně jako ostatní literární žánry, sestává ze slov. Čeština je stále živým a krásným jazykem obsahujícím slova veselá i smutná, slova, jež umí pohladit na duši nebo vyvolat husí kůži, slova zvukomalebná, i drsnější. Drsnější slova mají moc lidí vyburcovat, což je dobrý důvod k tomu, aby se používala. Jsou slova, jež dokáží rozesmát, jiná rozplakat. Mnohá slova mohou zraňovat i zabíjet, jiná zase uzdravovat.

Slovo má velkou moc.

Slova jsou mluvená nebo psaná. Slovo vychází z člověka a člověk ho přijímá. Myšlenka jako čistá energie proudí všemi směry mezi lidmi, a tak vzniká hovor, dialog a vyprávění. Aby se hovor nestal planým a bezobsažným, musí slova nejen obnovovat, ale zároveň hledat i ta zapomenutá a ztracená. Což se týká i fejetonu.

Evangelium podle Jana začíná slovy: „Na počátku bylo Slovo...“

Možná, kdyby se mnozí z nás k Němu vrátili, mohl by svět vypadat lidštěji.

Zase odbočka, že? Nebo úlet...?

Výhodou tištěného slova je to, že ho lze kdykoliv a kdekoliv přeskočit.

Ony totiž ty odbočky, navzdory pravidlům fejetonu, mě přitahují jako magnet.

A seč se snažím sebevíc, vždycky mě nějaká ta odbočka stejně vcucne.

Zbývá poslední pilíř fejetonu, pointa. A protože mě žádá moudrost, memento či výkřik do tmy nenapadá, skončím hamletovskou otázkou: „Byl, či nebyl Jan Neruda kdys v Bělohradě?“ A odpovídám: „Možná ano, možná ne.“

Ale rád bych se k tomuto tématu ještě vrátil... takže někdy příště.

Jiří Sehnal

2 OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

3 FEJETON (JIŘÍ SEHNAL)

4-5 CESTA Z UKRAJINY DO BĚLOHRADU (HANA FRIEDRICHOVÁ)

6-7 JEDNOU Z NICH BUDOU VELCÍ HASIČI (JAROSLAV VOVES)

8 NÁVRAT HOUSLÍ PO STO LETECH (LADISLAV STUHLÍK)

9 PREZIDENT BENEŠ NA ARNOŠTOVĚ (EDUARD ČELIŠ)

10-11 MEZINÁRODNÍ FOLKLORNÍ FESTIVAL 2018

12-13 STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE 2018

14-15 MUZEJNÍ SPOLEK V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ (VLASTIMIL HRNČÍŘ)

16-17 PSI, KOČKY, DĚTI A KYTKY (HANA MARIE KÖRNEROVÁ)

18 STROM OLGY HAVLOVÉ (MILENA ČERNÁ)

19 AKTUALITY

20-21 SUN TRIP 2018 V BĚLOHRADĚ (JAROSLAV VOVES)

22-23 HISTORICKÉ FOTKY Z BĚLOHRADSKA JAK SE U NÁS LIDÉ BAVILI

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1 / VÁCAV LEJDAR
MFF „POD ZVIČINOU“ 2018
STRANA 24 / JAROSLAV VOVES
STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE 2018

DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VYJDE
24. 8. 2018

Bělohradské listy
periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,
Václav Lejdar, Josef Špúr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
ISSN 2533-8005
Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk:
Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

Cesta z Ukrajiny do Bělohradu

Ministerstvo zdravotnictví ČR se již delší dobu potýká s nedostatkem zubních lékařů. Proto naše město, jeho obyvatelé i pacienti přivítali zájem dvou mladých zahraničních lékařů stomatologů o práci v našich zubních ordinacích.

STANISLAV
PONOMARENKO
lékař stomatolog

NINA
RATUŠNÁ
lékařka stomatoložka

Toto jsou jména a oficiální tituly lékařů, kteří se rozhodli pracovat v našem městě. Se zájmem jsem vyslechla, jakou náročnou a komplikovanou cestu za možnosti stát se lékařem stomatologem v ČR musní podstoupit ti, kteří úspěšně vystudovali tento obor na Ukrajině, v zemi, která není členem EU. Patří jim obdiv, že za svým rozhodnutím jdou přes všechny překážky, které jim do cesty staví zákony, paragrafy a někdy i byrokracie.

Zijete v našem městě již nějaký čas, měli jste možnost poznat město, jeho okolí, pacienty, obyvatele. Nelitujete svého rozhodnutí zde žít a pracovat?

Jsem tu velice spokojeni. Bydlíme v Kotkově ulici, nakupovat chodíme do Rabitu na náměstí a do Jednoty, která je nedaleko našeho bytu. Mile jsme překvapeni laskavým přístupem všech prodavaček této prodejny a vůbec všech obyvatel, se kterými jsme byli v kontaktu.

Město se nám líbí, stejně jako jeho krásné okolí, které jsme si prošli při procházkách. Zašli jsme i do nedalekých vesnic, na Byšička, ale zatím jsme na procházky měli málo volného času. Víme, že město poskytuje mnoho možností ke sportování, ani to zatím nestíháme, ale do budoucna bychom chtěli těchto možností využít. Studium a příprava na zkoušky nám zabírá mnoho času.

Cesta k získání titulu a k možnosti pracovat v ČR není pro vystudovaného ukrajinského lékaře snadná, dá se říci, že je velmi složitá. Jakou cestou musíte v tomto případě projít?

V první řadě je třeba obrátit se na Karlovu univerzitu s žádostí o uznání vzdělání. Pak na ministerstvo zdravotnictví s žádostí o uznání odborné způsobilosti. V obou případech samozřejmě s předložením patřičných dokumentů o úspěšném ukončení studia na Ukrajině. Ministerstvo předává tuto žádost Institutu postgraduálního studia (IPVZ) a ten určí termín první zkoušky.

První zkouška se skládá z medicínské statistiky a zdravotní legislativy, tzn. například znalost zákona o pojištění, dokonce i zákon o pohřebnictví. Jsou tam i chytáky, jako například, kde je nejvíc kuřáků a pod.

Druhá písemná zkouška obsahuje otázky z všeobecných znalostí stomatologických oborů, samozřejmě také v češtině.

Když jsou obě zkoušky úspěšně splněny, může uchazeč postoupit dál. Za dva měsíce může dostat povolení na dobu určitou od ministerstva zdravotnictví a po dobu pěti měsíců může vykonávat praxi. Před několika lety trvala platnost tohoto povolení 2 roky, od roku 2017 pouze 5 měsíců. Navíc praxe musí být prováděna na akreditovaném pracovišti, které je určeno a kde je omezený počet možností. Tím nastává další časová prodleva. Konečné rozhodnutí vydává komise, jejímž předsedou je MUDr. Roman Šmucler, CSc.

Já jsem praxi vykonával ve zdejší ordinaci. Byla to pro mne výborná zkušenost a jsem rád, že jsem mohl pracovat právě zde pod dohledem paní doktorky Hronové a sestry Exnerové. Hodně jsem se zde naučil, ale také pochopil, že ani zde nejsou lékaři a sestry pány ve svých rozhodnutích. Naše ordinace spadá pod společnost ECCE DENT, s.r. o., která určuje ceny úkonů i ceny laboratorních prací, materiálů nejen pro zubní náhrady, ale také určuje, v jakých obcích lékaři a sestry mohou pracovat, kdy mohou čerpat dovolenou a vydává pokyny, kterými se musí zdravotnický personál řídit.

Po pěti měsících praxe následuje další ústní zkouška, jakási obhajoba studie o pěti pacientech, kterým se během praxe věnoval. Když tuto studii uchazeč obhájí, následuje další ústní zkouška před komisí. Otázka není předem určena, musíte si ji vytáhnout.

Není tato zkouška zbytečná? Z jakého okruhu jsou otázky?

Zkouška zbytečná není, ale zohledňuje jen teoretické znalosti. Otázky jsou velice rozsáhlé a komise se může zeptat na cokoliv. Právě Nině Ratušné chybí pouze tato zkouška k tomu, aby zde mohla pracovat. V případě úspěšnosti této zkoušky pak uchazeč získává tzv. Rozhodnutí o způsobilosti.

Pro působení v ČR jste také museli požádat o pracovní vízum. Jak toto probíhalo?

Mezi ČR a Ukrajinou platí pouze turistická víza, ale k dlouhodobému pobytu je třeba podstoupit i tuto náročnou a zdlouhavou záležitost - žádat o pracovní vízum. Nejprve se několik měsíců čeká na přijetí na Konzulátu ČR, pak 3 - 4 měsíce na vyjádření českého ministerstva vnitra a českého konzulátu k žádosti o povolení možnosti pracovat v ČR. V prvním kole se čeká na toto rozhodnutí skoro 1 rok, dříve byly pro nás podmínky přijatelnější. Všechno ovlivnila politická situace a ekonomické problémy na Ukrajině, které následovaly.

Máte kontakty na některé vaše kolegy, kteří odešli pracovat do zahraničí? O které země je zájem?

V kontaktu jsme jen se spolužáky, kteří pracují zde, v ČR. I když cesta k povolení praxe není jednoduchá, nedá se srovnávat s jinými, zejména západními zeměmi. I v ČR se musí složit určitá finanční částka k žádosti o povolení ke složení zkoušky, ale ta se nedá

srovnávat s výší finančních částek, které musí uchazeč složit jinde. Určitou roli zde hraje také příbuznost jazyka, ve kterém se zkoušky skládají. Proto je zájem o ČR poměrně veliký.

Vaše země se v nedávné minulosti stala zemí válečnou a revoluční. Sledoval jste tuto situaci, týkala se bezprostředně vás a vaší rodiny?

Politickou situaci a dění ve světě jsem byl zvyklý sledovat již od dětství. Můj dědeček byl totiž povoláním voják - dělostřelec. Samozřejmě, že bojoval v řadách sovětské armády ve II. světové válce. Po válce byl nasazován do různých vojenských misí, např. působil v Maďarsku, Egyptě, Somálsku i jinde. Rodiče sledovali světové události, leccos jsem pochytil a postupně si utvářel svůj názor na různé politické situace.

Rodiče na vás musí být právem hrdí. Vystudoval jste s červeným diplomem, úspěšně jste složil všechny zkoušky k získání možnosti pracovat v zahraničí. Co tomu říkali?

Rodiče přijali toto mé rozhodnutí s pochopením a s podporou. Velice si toho vážím. Otec pracuje jako chemik, maminka je učitelkou matematiky a ředitelkou velké školy, kam mohou chodit žáci ve věku 6 - 17 let. Je to jiný školský systém než tady, v té škole mohou žáci končit maturitou a po základní škole nemusí přecházet na jinou školu. S mými rodiči i s rodiči Niny jsme ve stálém kontaktu, máme se rádi. Příští týden jedu za nimi a budu s nimi trávit část své dovolené.

V souvislosti s mojí rodinou bych se chtěl zmínit a svém strýci, který je historik. I ten svým přehledem a svými znalostmi utvářel můj pohled na dění ve světě v historii i v současnosti. Tento člověk píše zajímavou knihu, jejíž konečný název mi zatím není znám. V knize se jedná o zámožné rodině Galaganů, která ve 40. a 50. letech 19. století cestovala Evropou. Navštívila Německo, Rakousko - Uhersko, Itálii a své poznatky sepisovala v dopisech, které můj strýc zpracovává. Jsou to zajímavé postřehy i příběhy. Mě zaujalo, že tato rodina na svých cestách navštívila i Hradec Králové a Jičín. I jeho bych sem rád pozval, aby blíže poznal zemi, kterou jsem si zvolil za svůj nový domov a kde jsem rád.

Pane doktore, děkuji vám za poskytnutý rozhovor, za čas, který jste tomu věnoval a za to, že jste nám přiblížil váš profesní i soukromý život. Přeji vám i paní Ratušné hodně zdaru, abyste nikdy nelitovali kroků, které vás přivedly do Bělohradu.

My bychom ještě na závěr chtěli poděkovat všem, kteří nám pomohli překonávat překážky, které se nám stavěly v cestu. Náš dík patří především starostovi Ing. Pavlu Šubrovi, doktoru Jiřímu Hvězdovi, předsedovi jičínské Oblastní stomatologické komory, paní doktorce Heleně Hronové, zdravotním sestrám Lence Exnerové a Haně Viktorinové. A v neposlední řadě paní učitelce Jarmile Andrstové, která nás učila českému jazyku. Bez těchto lidí by naše cesta do Bělohradu byla ještě složitější.

Hana Friedrichová, foto: Pavel Janák

JEDNOU z nich budou VELCÍ HASIČI

BÝT HASIČEM JE SNEM NEJEDNÉ DĚTSKÉ DUŠE.

Proto se jejich zájmu snaží využít hasičské sbory měst a obcí a vychovávají si budoucí hasiče již od raného školního věku. V bělohradském sboru zasvěcuje mládež do tajů hasičských dovedností obětavá parta kolem Markéty Stárkové. „Momentálně máme 12 členů a oddíl se mnou vedou starší hasiči Blanka Tichá a Simča s Tomášem Mikoláškovými,“ říká na úvod Markéta.

V přehledné oddílové kronice se dočítám, že jejich činnost je opravdu pestrá. První schůzky mají hned se zahájením školního roku, musí totiž stihnout natrénovat na podzimní branný závod požárnícké všestrannosti, na kterém se v loňském říjnu ukázali v dobrém světle. Promítají si filmy o první pomoci, kterou se zároveň učí v praxi, a do soutěže Požární ochrana očima dětí malují obrázky.

Aby vše nebylo jen „hasičské“, pořádají mikulášskou nadílku, zpívají na rozsvícení vánočního stroměčku před hasičárnou, připravují program na výroční valnou hromadu a v rámci vánoční besídky absolvují i přespání v hasičárně se strašidelnou garáží. V zimě vyhrnují sníh u hasičárny a bobují na Slíváku.

Každoročně se účastní Miletínského šmodrchu – soutěže ve vázání uzlů a soutěže hasičských dovedností ve hře PLAMEN, ve které závodí ve štafetě požárníci dvojic, štafetě 4 x 60 m a požárním útoku. Do celkového hodnocení se ještě započítávají body z podzimního kola soutěže v požárnícké všestrannosti.

Činnost oddílu Markéta upřesňuje: „Scházíme se každý pátek na hodinu, před soutěžemi pak trénink rozšiřujeme na hodiny dvě. Pro hru Plamen je nutné zvládnout mnoho odborných dovedností, a i když jsou mladí požárníci šikovní, vždy stojí před nelehkým úkolem. Vždyť ve štafetě se musí poprat s rozbalením hadice, připojením na hydrant a na proudnici, a to vše v běhu a na čas. Na to, že někteří jsou v oddíle teprve druhým rokem, dosahujeme v soutěžích slušných výsledků, někdy i za dost nepříznivých podmínek. Třeba na loňském branném závodě na Vrchovině byla zima a dost přšelo. My jsme z toho byli otráveni, ale celé družstvo makalo s takovým nasazením, že jsme na ně byli fakt pyšní. No a letos na okresním kole hry Plamen dokonce skončili o jediný bodík pod bednou.“ (blíže BL 3/2018)

Když jsem mezi mladé hasiče zavítal, čekala je poslední schůzka s přespaním v hasičárně před vytouženými prázdninami.

Hned na úvod dostávám informaci, jak probíhá jejich oblíbená disciplína – štafeta 4 x 60 m: „Honzík přebíhá kladinu, Tonda přeskakuje překážku, Luki přenáší hasičák a Roman rozbaluje hadice.“

Romane, když rozbaluješ hadice, musíš si je zase sbalit? „Hmm, ne.“ Takže na to máš lidi? „Nó jo, jasně. Markétu.“

Co ostatní disciplíny? „Já dávám koš a běhám s ním, líbí se mně, že to tam dávám do tý vody a namočím se při tom,“ volá na mě Tonda.

„A já jsem u rozdělovače,“ přidává Roman.

Radek ještě doplňuje: „Když máme trénink, tak jsem většinou u koše.“

Ještě na poslední dotaz, kdo by chtěl být jednou velkým hasičem, se všichni překřikují: „Já, já, já.“ A k tomu Markéta dodává: „To, že

se všem tady líbí, je zásluha členů našeho sboru, kteří se na bezchybném fungování kroužku podílejí. Bez jejich podpory a pomoci bych to sama opravdu nezvládla. Patří jim velký dík.“

Rozloučím se a při odchodu si v duchu říká: S takovouhle základnou se bělohradští hasiči o svoji budoucnost opravdu strachovat nemusí.

Jaroslav Voves, foto: Markéta Stárková

NÁVRAT HOUSLÍ PO STO LETECH

Seděl jsem na terase Lázeňského hotelu a pil kávu. Všude kolem se míhaly kroje tanečnicků Mezinárodního folklorního festivalu „Pod Zvičinou“ a já čekal, až budu moci spustit ozvučení roztančeného náměstí. Zapřádal jsem rozhovor s naším elektrikářem o všem možném, když se od vedlejšího stolku ozval mužský hlas.

A Františka Koláře znáte? Říká vám to jméno něco?

Ale ano, zareagoval jsem, to byl houslař z Brtve. Slavný houslař, jeho housličky se dostaly až na světovou výstavu. Zemřel nešťastnou náhodou, pádem z fůry ve své stodole.

Muž v kulatých brýlích a lidovém kroji se pousmál. Tak znáte.

Chtěl jsem pokračovat, co ještě o houslařském samouku vím, ale zarazil mě.

Dovolíte, něco vám ukážu.

Sáhl po plastovém pouzdře na hudební nástroj, vyvedeném v pruhatém mnohobarevném dekoru. Obřadně z něho vyjmul housličky se slovy: Podívejte se dovnitř. Nasadil jsem brýle a štěrbínou v těle houslí jsem se snažil nahlédnout do jejich útroby. Musíte na světlo, aby tam šlo sluníčko. Když paprsky dopadly dovnitř, objevil se nápis - František Kolář, Brtve a číslo 20.

Držel jsem v ruce housle od mistra Koláře.

Víte, kolik držíte v rukou? Odhadnuty jsou na tři čtvrtě milionu.

Tolik? Ano, nechal jsem si je v Brně ocenit.

A jaký mají zvuk, nádhera.

Ale já už musím jít, za chvíli vystupujeme.

Snad bych na to i zapomněl, kdybych na muzikanta v brejličkách nenarazil odpoledne, když jsem seděl nad klobásou v zámeckém parku.

Můžeme si přisednout, povídá, ale je nás víc. Jistě. Ke stolu se nakvelbovala část souboru Nisanka a ukázalo se, že pán v brýlích je primáš jejich muziky.

Tak jsem tam byl. Nechápal jsem, ale mlčky jsem přikývl.

V Brtvi, v Kolářově rodném domě. Je to ostuda, ani jsem se tam nemohl dostat, jak je to zarostlé.

Nikde ani zmínka o tak významném houslaři, vždyť je i ve světovém katalogu houslařů.

Trochu jsem se zastyděl. Nevím, ale asi tam jsou nějak nevyřízené dědičné nároky, jak to bývá.

Víte, něco by to chtělo, tabulku se jménem, nebo tak něco.

Vytáhl mobil a ukazoval fotku domku, zarostlého křovím a lebedou.

Prodral jsem se dovnitř. I dveře byly vylomené. V kuchyni jsem postavil housle na starodávnou kredenc a vyfotil si je. Letos to je právě sto let, kdy byly vyrobeny. Vrátily se domů,

do domku mistra houslaře Františka Koláře. Je to náhoda a jsem rád, že jsem s Nisankou hrál letos právě na tomhle festivale. Dokonce jsem mluvil i s paní Eliškou z Brtve, která dělala primášku v Hořeňáku, a hodně mně toho pověděla. Byl jsem i na hřbitově poklonit se u mistrova hrobu, leží poblíž hlavního vchodu.

Já vím, odpověděl jsem. Podal jsem mu ruku.

Pěkný příběh ten návrat houslí do rodného domu po sto letech.

Teprve teď jsme se představili.

Jsem Petr Hájek a zjistíte-li něco dalšího o houslaři z Brtve, dejte mně vědět.

Dám, a jsem rád, že jste připomněl našeho tak významného rodáka.

*Ladislav Stuchlík,
foto: Václav Lejdar, archiv*

O Františku Kolářovi jsme psali v Bělohradských listech 3/2006

František Kolář se narodil v Brtvi čísle popisném 60 v roce 1869. Vyučil se řemeslu truhlářskému a kolářskému.

Byl to houslařský samouk. K jejich výrobě se dostal přes opravování nástrojů pro místní muzikanty. Dosáhl však velkého mistrovství a jeho housle byly ceněny a oceněny mnoha hudebními mistry a na mnoha výstavách. Sám byl hudebníkem, s brtevskými muzikanty hrával na koncertech, svatbách i pohřbech. Doma měl malé hospodářství. Zemřel tragicky pádem z fůry při skládání úrody ve stodole v roce 1935.

HOUSLISTA JAROSLAV SVĚCENÝ A FRANTIŠEK KOLÁŘ Z BRTVÉ

Sobota 23. června 2018, Hradec Králové – Třebeš. Je tomu rok a jeden den, kdy byly ve Stromovce zahájeny trhy. I letos nechyběli při této akci primátor Hradce Králové MUDr. Zdeněk Fink a věhlasný houslový virtuóz Jaroslav Svěcený. Mistr Svěcený okouzлил návštěvníky dvěma houslovými skladbami. Proto bylo pro mě velkým vyznamenáním, pro mě, který nanejvýš zahraje na černých klávkách piána začátek lidovky Okolo Súče, voděnka téče..., že jsem mohl krátce s Jaroslavem Svěceným pohovořit.

Nebylo asi jednoduché udělat si v nabitém kalendáři čas pro Hradecké trhy.

Ano, sezóna vrcholí, ale Hradec miluji a propaguji po celém světě. Vždyť jsem se 8. prosince 1960 v hradecké porodnici narodil. Vloni jsem se prolítl ve dvoumístné Cesně nad Hradcem. Náhdera, Gočár a Kotěra město postavili skvěle.

Kde všude jste měl koncert, mistře?

Hrál jsem v 62 zemích a do výčtu mi chybí symfonický festival v americkém Milwaukee. Před dvěma roky jsem hrál v jihochilském Frutillaru, kde postavili koncertní sál na dřevěných pylonech v jezeře, něco jako v Sydney. Fantastické prostředí, slyšíte spadnout špendlík v první i v poslední řadě. Konal se tam 48. ročník hudebního festivalu a já byl prvním Čechem, který ve Frutillaru vystupoval... V novinách i ve zprávách se u nás dává politika a sport. Ráno slyšíte ve zprávách, který z Čechů přihrál v NHL na gól! O kulturu není zájem.

Jste i uznávaným mezinárodním soudním znalcem v oboru smyčcové hudební nástroje. A co vaše věhlasné stradivárky?

Nejsou jenom ony. Propaguji i tradiční české houslaře, mistra Pilaře, který bydlí v hradecké Čechovce.

A co housle Františka Koláře z Brtvé u Lázní Bělouhradu?

Znám. Dělal jsem na ně posudek. Velmi solidní houslař, ne až tak mistrovská práce, ale práce povětivého vesnického houslaře...

Eduard Čeliš, foto: Roman Binder

Prezident Beneš NA ARNOŠTOVĚ

Prezident Edvard Beneš v květnu 1948 odmítl Gotwaldovým komunistům podepsat novou československou ústavu a 7. června abdikoval. Měsíc po odstoupení z funkce zajišťuje Jan Jína návštěvu exprezidenta v hospůdce Zlatníkových na Arnoštově. Doktor Jína byl přednostou politické sekce Kanceláře prezidenta a rodina Jínových měla menší i větší vztah k Bělouhradu a Podkrkonoší. Proto i oblíbená hospůdka pod Krkonošskou vyhlídkou s malým krámkem, sálem pro svatební hostiny i tradiční posvícenskou zábavou. Hospůdka s osobitým kouzlem. V létě ráj bělohradských turistů, v zimě totéž v lyžařském provedení. Ke Zlatníkovým, později k Máslovým, zavítali i herci František Kreuzmann a o pár let později i Eliška Balzerová. Pohostinnost Zlatníkových byla známa široko – daleko. Perfektní svíčková se šesti knedlíky a brusinkami, plná mísa vonavých koláčů, chléb s tvarohem a podmáslím i horký grog pro vymrzlé lyžaře...

Ale zpátky k prezidentu Benešovi. U Zlatníkových je vše vzorně připraveno pro ohlášenou návštěvu, jakou hospůdka nikdy nezažila.

„Moc vás tady u nás vítám, pane prezidentě,“ říká paní Zlatníková v hodobožové zástěře a odváží si dodat: „Ale v tom únoru jste nás, pane prezidentě, zklamal!“ Edvard Beneš se ani neposadí ke svátečnímu stolu. Obrací se a s kamennou tváří a beze slova opouští hospůdka Zlatníkových na Arnoštově.

Za dva měsíce, po druhé mozkové mrtvici, v pátek 3. září 1948 v 18 hodin a 10 minut v Sezimově Ústí druhý československý prezident doktor Edvard Beneš umírá. V sezimovském parku své vily je spolu s manželkou Hanou pochován.

Spisovatel a novinář Ferdinand Peroutka, který dnes nedá spát mluvčímu současnému prezidentu Ovčáčkovi, v souvislosti s únorovými událostmi o Benešovi napsal: „Tento muž potřeboval klid, aby zápolil se svou nemocí. Místo toho se ocitl uprostřed boje.“

Kamarád, vysokoškolský profesor Zdeněk Dejl, mě občas dost nezvykle oslovoval: Edko. Byl jsem zvyklý na Edu, Édu, Eduarda, Edíka, Edouše a dokonce i na Edáčka... najednou Edka! Po čase jsem zjistil, že Edko říkala prezidentu Benešovi jeho manželka Hana.

Eduard Čeliš, foto: archiv

MEZINÁRODNÍ FOLKLORNÍ FESTIVAL 2018

Foto: Ladislav Stuchlík, Alena Fléglová,
Petr Laušman, Václav Lejdar

Strášeidelná P

SEZNAM STRÁŠIDEL:

Berušky a broučci, král s královnou, divoženky, Zloba, Růženka, Červená karkulka, babička, Rumcajs s Mankou, trpaslíci u razítek, hejkalové, pták Ohnivák, víla Zvonilka, pavouček, motýl Emanuel a Maková panenka, babice Vrbice, Sněhurka a trpaslíci z Trpaslíkova, Flinstounovi, čarodějnice s poníky, Alenka v říši divů, Harpie, Trautenberk, Kuba, Anče a Krakonoš, Gargamel a Šmoulové, evidenční úřad STB, Fantomas, vodník, piráti, Polednice, Gandalf a hobiti, čarodějnice z perníkové chaloupky, indiáni, vojáci s károu mrtvých, lidožrouti, smrtka, čerti, skřeti, loupežníci, drak, zombie, lesní přízrak, upíři, hrabě na koni.

Bažantnice 2018

Město Lázně Bělohrad a Městské kulturní středisko Lázně Bělohrad děkují všem strašidlům, pomocníkům a organizátorům akce Strašidelná Bažantnice 2018 za pomoc a ochotu. Návštěvníkům za jejich přízeň, trpělivost a dobré chování jak ke strašidlům, tak i k okolnímu prostředí.

V letošním roce prošlo branou evidenčního úřadu STB 7.988 návštěvníků a 172 dobrovolníků se převléklo do kostýmů různých strašidel, nestvůr a pohádkových bytostí. Do příprav a následného úklidu se zapojily téměř celé technické služby, za což jim patří obrovské poděkování.

Děkujeme i všem sponzorům za příspěvní na tuto tradiční akci pro děti. Lázním Bělohrad, a. s. za umožnění využití Bažantnice, ZEPU a.s. za propůjčení a posekání luk v okolí Byšiček a hasičům z Dolní Nové Vsi za kvalitní zajištění občerstvení jak pro návštěvníky, tak pro všechna strašidla.

1. ČÁST

MUSEJNÍ SPOLEK V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

V Lázních Bělohradě v červenci 1904 byla dokončena stavba tolik očekávaného nového muzea. Slavnostně bylo potom otevřeno 11. září 1904 o 2. hodině odpolední. Slavnost byla zahájena Bendlovým chorálem českého národa, který přednesl zpěvácký spolek „Malát“ pod vedením ředitele měšťanské školy pana Aloise Hocha (ředitelem měšťanské školy v Lázních Bělohradě byl v letech 1901 až 1923).

Úvodní řeč pronesl prof. Dr. Antonín Frič:

Milení občané Bělohradu!

Zbudován Vám stánek pro poučení a uslechtní mysli, pro zdokonalení Vašich vědomostí o přírodních poměrech a o dějinách zdejší krajiny. Odevzdávajíc tento chrámek dnešním dnem k veřejnému používání doufáme, že jej často navštěvovati budete.

Ve zvláštním otisku z přírodnického časopisu „Živa“ ročník XXI. č. 2 O místních museích v Čechách, Dr. Antonín Frič píše:

Na počátku tohoto století zakládána v Čechách mnohá místní muzea za podpory vlády, země a obcí okresními zastupitelstvy i privátníky. Ale tyto ústavy měly bohužel mnohé základní chyby: předně neměly samostatné budovy a za druhé byl obsah jejich příliš jednostranný, hlavně jen archaeologický a ethnografický.

Když mě články ve Vesmíru, v Živě a v denních listech neměly žádoucího výsledku, rozhodl jsem se zbudovati vzor takového místního muzea a provedl jsem úkol ten v letech 1903 až 1905 v Lázních Bělohradu poblíž Jičína. Účelem místního muzea jest především obeznámiti obyvatele nejbližšího okolí s přírodními zjevy je obklopujícími, dále seznámiti je s dějinami krajiny od pradávných dob tvoření se půdy a horstva a konečně poučiti je o prvním působení člověka od doby předhistorické až do doby nynější. Podmínky ku provedení této úlohy jsou hlavně tři: 1. samostatná budova, 2. osvětlení shora, 3. přesný plán a program předmětů, jež má muzeum obsahovati. Samostatná budova navždy pouze museálnímu účelu věnovaná necht' stojí nejráději v sadě nebo parku.

A to se stavbou muzea v Lázních Bělohradě panu Dr. Antonínu Fričovi a představenstvu města podařilo. Stavba svojí architekturou a citlivým umístěním v malém parčíku dává tomuto místu zvláštní, posvátný význam.

Dr. Antonín Frič při práci v muzeu v Lázních Bělohradě

O přípravu stavby a její financování se staral Musejní Komitét. Jejimi členy byli vážení občané města, učitelé, nadšenci pro historii a místopis a podporovatelé místní i ze vzdálených míst Čech a Moravy, kteří finančně na stavbu přispěli.

Musejní Komitét pravidelně informoval veřejnost o probíhající stavbě.

V tištěné zprávě příznivcům místního muzea v Bělohradě uvádí:

„Budova muzea, s jejíž stavbou započato dne 20. října 1903, byla za 5 neděl z hruba i střechou pokryta a bude z jara záhy dohotovena.

Podáváme tuto obraz dle fotografie pana Pižla z konce měsíce listopadu 1903, abychom příznivcům muzea podali názor o tom, co již vykonáno jest. Jelikož dokončení stavby a opatření skříní budou vyžadovati dalšího nákladu, vznáší níže podepsaný komitét prosbu ku příznivcům tohoto podniku, aby sobě neobtěžovali dalších příspěvků zaslat na městský úřad v Bělohradě u Jičína.

Komité muzea:

Dr. prof. Ant. Frič

V. Vlach - starosta a majit. hotelu

Jindřich Pižl - obchodník

Alois Hoch - ředitel měšťanské školy

Bělohrad u Jičína, v lednu 1904.

Tato zpráva byla rozesílána i do vzdálených míst českých zemí.

Zápisník (rozumí se zápis) o sezení Musejního Komitétu, které se konalo 23. srpna 1905 v Lázních Bělohradě, podepsali pánové:

Dr. Antonín Frič - zapisovatel, Josef Pižl, Václav Vlach a Alois Hoch. Oni byli hlavními osobnostmi přírav, realizace a propagace stavby muzea. Vzali na sebe v té době přetěžký úkol zajistit finanční prostředky na projekt a celou stavbu.

▲ Museum po dokončení stavebních prací v roce 1904
Postup prací na stavbě muzea, foto: Pižl, 1903 ▶

V bodu 1. je čten a schválen zápisník ze dne 24. srpna 1904.

V bodu 2. podána zpráva o krocích, které Dr. Frič učinil ve příčině dosažení subvence od c. k. Ministerstva.

Dne 15. prosince 1905 obdržel Městský úřad v Lázních Bělohradě od c.k. Okresního hejtmanství v Nové Pace vyzoomění: c.k. Ministerstvo kultu a vyučování povolilo výnosem ze 16. října 1905, č. 21910 tamnímu místnímu muzeu státní subvencí obnosem 1000 K. O tom se městský úřad ve smyslu místodržitelství výnosu z 2. prosince 1905, č. 271954 vyzoomívá s poznámkou, že správa muzea během roku 1906 zakročiti musí o vyplacení subvence té.

Podepsán c.k. Okresní hejtmán Dr. Pecka.

Príspevky muzeu, mimo uvedené subvence, v roce 1905 dle zápisu Musejního Komitétu činily 1471, 56 K.

Výúčtování nákladů pro stavbu a zařízení muzea v Bělohradě:

- úhrn darů pro zřízení Muzea v Bělohradě dle zvláštního seznamu činil 2368,50 K
- úhrnem za práce stavební p. J. Poličanskému 3977,08 K
- úhrnem za práce stavební, práce ostatní řemeslnické a ostatní drobná vydání 5697,68 K
- následně za instalaci sbírek a pohledávky za dodané sbírky celkový náklad činil 6600,37 K
- nekrytý schodek v červnu 1905 činil 1460,83 K, půjčku poskytla Záložna v Bělohradě
- sám Dr. Antonín Frič poskytl zálohu ve výši 800,- K

Musejní Komitét vzal na sebe veliké břemeno a vyrovnával se s ním znamenitě. Nadšení pro stavbu muzea bylo veliké. Očekávání zájmu veřejnosti i odborných kruhů zavazovalo.

Muzeum se stalo chloubou města Lázní Bělohradu.

V následujících letech široká veřejnost bělohradská byla existencí vlastního muzea nadšena, stoupl zájem o historické, geologické a místopisné nálezy v okolí a i občané si považovali za čest jakkoliv ke sbírkám přispět.

Byl založen **Musejní spolek v Lázních Bělohradě**, ve kterém byli sdružení vážení občané Bělohradu a okolí. Svoji činnost zahájil pravděpodobně v roce 1910. První záznam v účetní knize musejního spolku je z 30. dubna roku 1910 a pod kontrolou účtu jsou podepsáni pánové Alois Hoch, Václav Vlach, Ph. Mgr. František Černoch a František Nosek jako přehližitelé účtu. (Po léta je účetní kniha vedena důsledně, obsahuje mnoho jmen dalších přispívajících členů bělohradských a končí zápisem z roku 1961.)

V ručně psaném zápisu o přispěvcích pro Musejní spolek v Lázních Bělohradě na rok 1936, kdy bylo vybíráno Kč 5, je podepsán učitel František Divíšek, t.č. jednatel Musejního spolku.

Přispívajících v tom roce bylo 49 a vybralo se 245 Kč.

V roce 1932 měl Musejní spolek 60 členů.

Musejní spolek se často obrací na bělohradskou veřejnost, a nejen na ni, s výzvou, aby se občané stali členy spolku a aby přispěli dobrovolnými dary. Dokument na fotokopii není opatřen letopočtem. Podepsáni jsou pánové: František Nosek - úřadující místopředseda, František Divíšek - jednatel a František Fól - zástupce místního národního výboru.

Musejní spolky byly zakládány v mnoha městech. V Jičíně byla již v roce 1863 založena musejní společnost pro Jičínsko.

V českých zemích byl nejvyšším orgánem Svaz českých muzeí se sídlem v Praze. Za cíl si stanovil pečovat o vybudování sítě českých muzeí, výchovu odborných úředníků i odborné vzdělání činovníků, kteří pracují jako úředníci nebo dobrovolní správcové muzeí.

Vlastimil Hrnčíř, foto: archiv

Museum v Lázních Bělohradě
záložně komitétu čiji muzeu
prosto pavorování fířmá čimá ge
mámi a majetek abce.
Když došlo poslední číst - státní sub
vence abnášel schodek proto 700 kor
které divný přisrince tuba ta vřel
lávacího metava danová čimuz
umovimá že Museum muhla hor
sluhá býti přivzato obci.
Spriavcom muzea pmasoviu pñ Alois
Hoch ředitel mi čitámkýčk s'kal
v Bělohradě
Nyni přikvís se k ustanovení
spolku muzejního.

Psi, kočky, děti a kytky

„Děti u nás mají zázemí,“ říká vedoucí útulku Jana Hönlová. „Jejich maminky tu začínaly jako svobodné holky a nepřestaly pro nás pracovat ani když se vdaly a otěhotněly. Chodily sem brzy po porodu, občas přebalovaly děti přímo na koticích, při venčení je nosily v krosně na břiše a kojily, kde se dalo. Ani dětem, ani jim to pochopitelně nijak neublížilo. Tenkrát tu byly polní podmínky, na práci se svítilo „čelovkami“ a teplou vodu jsme si nosily z domova v kanystrech. Ale to už je našťastí minulost.“

Rozhlížíme se útlukem, kde je čisto, uklizeno a útulno. Kotce jsou otevřené, protože psi právě odešli s dobrovolníky na podvečerní procházku. Ve výběhu je posekaná tráva a na plotě (ženská ruka se nezapře) pověšené truhlíky s květinami.

Jenže ani ten nejhezčí útulek nenahradí zvířeti skutečný domov. Posloucháme psí a kočičí příběhy, z nichž každý by vydal na samostatný článek. Většina z nich má (díky neúnavné snaze lidského osazenstva útulku) dobrý konec. Asi nejvíc však děvčata vzpomínají na ty, kteří na tom byli nejhůř. Třeba na Eliáše – štěně s uzávěrem jícnu, kterému bez neodkladné (a nákladné) operace hrozilo utracení, přestože měl ohromnou vůli žít. A také na Foxe, který byl kvůli těžké dysplazii kyčle ve stejné situaci. Tehdy se „útulkářky“ obrátily na veřejnost, neboť operace na specializované klinice vysoko přesahuje finanční možnosti každého útulku (a většiny jedinců). A veřejnost pomohla. Oba psi dostali druhou šanci a dnes žijí plnohodnotný život v nových rodinách.

Při vyprávění se usmíváme, protože všichni máme rádi příběhy se šťastným koncem. I v dnešních časech, které se leckdy jeví jako cynické a bezcitné, nám totiž vracejí víru v lidskou dobrotu a soudržnost.

Město Lázně Bělohrad nemá útulek pro zvířata v nouzi, v akutních případech je proto nejbližším zařízením útulek v Nové Pace. A s ním bych dnes chtěla čtenáře Bělohradských listů seznámit.

Pomáhat potřebným (nezáleží na tom, jestli lidem nebo zvířatům) patří k těm nejzákladnějším projevům lidskosti. Není třeba zachraňovat celý svět, stačí pomoci tam, kam naše ruce dosáhnou. Možných cílů je všude kolem nás spousta. Někdy pomůže pár korun na dobrou věc, jindy je třeba obrovského osobního nasazení, času, odhodlání, námahy. Dámy, kterým se podařilo „vydupat ze země“ zvířecí útulek v Nové Pace, tohle všechno znají. A mají. Před mnoha lety – na samém počátku - bylo právě jen odhodlání Anety Prokůpkové, Venduly Novákové, Zuzany Plíškové, Jany Hönlové a její dcery Jany mladší. Odhodlání a soucit se zvířaty, která naléhavě potřebovala pomoc a která v té době byla zcela na okraji zájmu společnosti. Zvířata zatoulaná, vyhozená, týraná. Všechna potřebují klidné místo, kde si mohou odpočinout a zotavit se. Těm šťastnějším stačí pelíšek, voda, krmení a pocit bezpečí, které vycítí z člověka poskytujícího jim azyl. Zbytek vyžaduje veterinární péči – léčbu úrazů, operace zachraňující život, rentgeny, infuze, antibiotika. Nebo třeba jen očkování, odbléšení, odčervení či kastraci. Zatoulaná zvířata se vracejí majitelům, těm ostatním se hledá nový domov. Některá se umísťují alespoň do dočasné péče, jiná zůstávají v útulku na dožítí. Žádné však tady v Pace nestrádá. Existují velké útulky, kde zvířata sice dostanou základní péči, ale většinu dne prosedí za mřížemi a teskně hledí ven. Zdejší malý útulek je skoro rodina. S výběhem, pomazlením a hraním s dětmi, které sem doprovázejí matky.

Jdeme se podívat do buňky, kde sídlí kočky. V současné době tu zůstaly už jen tři. Jedna je po operaci nádoru v uchu a pomalu se zotavuje, dvě zbývající čekají na adopci. Situace se však může změnit během několika hodin a kočičí klece budou opět „prskat ve švech“. Nejhorší to bývá na podzim, kdy odjedou chalupáři a poloprázdnými podhorskými vesničkami bloudí několikaměsíční či dokonce jen několikátýdenní kořata ponechaná napospas osudu s tím, že to „nějak přežijí“. Nepřežijí. Bez lidské pomoci rozhodně ne. Většina z nich má už po pár dnech průjem, protože si nedokáže obstarat vhodnou potravu. Z očí a nosu jim teče tak, že se nemohou ani najíst, jelikož nezvládnou dýchat ústy a zároveň polykat. Musí se odchytit, dostat do tepla, přeléčit antibiotiky a vykrmit kvalitními granulemi nebo konzervami. Po uzdravení se většina nechá vykastrovat a pak umístí do nového domova. To všechno chce pochopitelně spoustu času, úsilí a – bohužel – peněz. Děvčata na ně nečekají s trpně nataženou rukou, ale aktivně vymýšlejí akce, které financování útulku pomáhají. Dvakrát do roka organizují dobročinný bazárek (oblečení, obuv, sportovní i domácí potřeby), pořádají také vánoční a velikonocní kulturní akce. Jeden z jejich „útulkáčů“ dokonce vyhrál v soutěži Voříšek roku, která se konala na Chlumu.

Práce v útulku má neměnná pravidla. Dvakrát denně se krmí, dvakrát denně se chodí na procházky. V létě, v zimě, ve sněhu, v blátě. Mezitím se poskytuje péče nemocným zvířatům na „marodce“ nebo zvířatům po nejrůznějších operacích. Do veterinární ordinace se dojíždí na kontroly, převazy a injekce.

Zajistit hladký chod útulku by nebylo možné bez obětavých dobrovolníků. K děvčatům, která jsem jmenovala v úvodu článku, je nutné přidat další jména: Radka Krausová, Renata Urbancová, Dominika Kluzová, Dana Šubrtová, Petra Janatová. A také (zatím) jediný muž – Zdeněk Štěrba.

Řady dobrovolníků může rozšířit každý, kdo má čas a chuť pomáhat zvířatům, která to skutečně potřebují. Ti, kdo čas nemají, ale nechybí jim soucit, mohou pomoci jinak. Útulek s vděčností přijme matrace, deky, prostěradla, pelíšky, misky nebo kvalitní krmení. Na veterině v Nové Pace se dá za 250 korun zakoupit čip (vystaví vám na něj darovací doklad). Všichni útlukoví psi jsou totiž čipováni a připravuje se zákon o povinnosti čipovat psy i v soukromých chovech. Investice je minimální a při ztrátě zvířete je hledání jednodušší, neboť policie i útluky vlastní čtečky čipů. Zatoulaný uprchlík se tak v krátké době dostane

zpátky domů a do záchranného zařízení vůbec nemusí.

Dokázaly bychom si povídat ještě dlouho, ale pomalu se začíná šerit a psi se vrací z procházky. Je čas se rozloučit.

Pokud se chcete o útulku dovědět víc, najdete informace na www.utuleknovapaka.cz

Pokud chcete útulek podpořit finančně, je k dispozici účet 2000412864/2010

Vždyť vůbec není nutné dávat velké částky, stačí docela malá. Když bude dárců dost, získá novou naději další tvor se smutným osudem. Drobná částka nikoho nezruinuje.

Vždycky však budou existovat jedinci, kteří jsou zásadně proti. Jejich odůvodnění zní zhruba takto: „Vy se staráte o nějaký čokly a přitom na světě hladoví statisíce dětí.“

Těmito slovy vám jednak sdělují, že činnost, která se týká

pouhých „čoklů“, je pod jejich úroveň, jednak naznačují, že oni zásadně pomáhají jen těm opravdu potřebným – to jest lidem. Ve skutečnosti však nepomáhají nikdy nikomu, je to jen dobrá výmluva. Lidé, kteří provozují útulek v Nové Pace, se na nic nevymlouvají. Prostě jen kdysi začali pomáhat tam, kde cítili, že je to třeba. Stalo se to nedílnou součástí jejich života a za to jim patří uznání a díky.

Pokud náhodou hledáte psího společníka, v útulku v Nové Pace jich čeká na adopci hned několik: Harry, Blesk, Amy, Gino. A je tu taky Daneček, Číro a Dag.

Jim i vám přejeme krásné slunečné léto, a kdo ví – třeba se v něm dočkáme i nějakého dalšího příběhu se šťastným koncem.

Hana Marie Körnerová,
foto: Alena Fléglová, Jana Hönlová

VÝBOR DOBRÉ VŮLE
Nadace Olgy Havlové

Strom Olgy Havlové

Stromy se sázejí na památku významných událostí a také na paměť lidí, kteří žili spravedlivý život, kteří hájili lidská práva a pomáhali druhým nacházejícím se v nevýhodné životní situaci.

V době, kdy se paní Olga (1933 – 1996) stala manželkou prvního presidenta po Listopadové revoluci 1989, založila v tradici Výboru nespravedlivě stíhaných Výbor dobré vůle. Těmi, kdo se dostali do zorného pole manželky presidenta, byli lidé, kteří se bez pomoci druhých nemohli začlenit do běžného života společnosti. Paní Olga nepomýšlela na „charitu“, ale na změnu sociální politiky, na začleňování lidí se zdravotním a sociálním handicapem do společnosti. „Výbor dobré vůle“ byl první nestátní neziskovou organizací v České republice, registrován byl již 14. dubna 1990.

V roce 1992 byla pak založena Nadace Olgy Havlové a organizace podnes nese smíšený název Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Pomáhá nestátním neziskovým or-

ganizacím i jednotlivcům v oblasti zdravotní, sociální a vzdělávací. V minulém roce udělila v nadačních příspěvcích přes 17 miliónů korun. Od státu nepobírá žádné dotace ani nepřijímá dotace ze zdrojů Evropské unie. Spoléhá na dary komerčních subjektů a soukromých osob, které programy nadace dlouhodobě podporují.

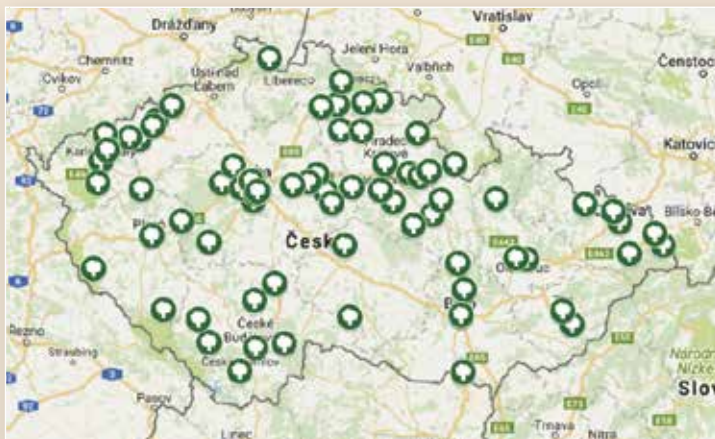
V roce 2018 by se Olga Havlová, zakladatelka Výboru dobré vůle, dožila 85 let. Na její počest se nadace rozhodla nazvat tento rok Rokem Olgy Havlové a připomenout si tuto mimořádnou osobnost řadou akcí. Nadace vyzvala města a obce, aby se k projektu připojila. Každé město nebo obec si vybraly druh stromu a místo, kde by památný strom důstojným způsobem připomínal paní Olgu Havlovou. Nejvíce reakcí přišlo z Královéhradeckého kraje. K projektu se připojil Hradec Králové, Týniště nad Orlicí, Častolovice, Jičín, Lázně Bělohrad, Janské Lázně, Rychnov nad Kněžnou a Vrchlabí.

Myšlenka vznikla z Lípy dobré vůle, kterou zasadila paní Olga Havlová v zahradě Dětského centra v Olomouci – Topolanech v roce 1993. Z této lípy je dnes košatý strom připomínající dílo paní Olgy, která si přála, aby děti, které se narodí s postižením, mohly žít samostatný život a nemusely být doživotními chovanci ústavů sociální péče. Paní Olga byla svobodomyšlná a svobodu v rozhodování o svém životě přála všem. Dětem, dospělým, seniorům...

Jsem ráda, že i městečko Lázně Bělohrad se připojilo k myšlence svobodomyšlnosti a při příležitosti Zahájení lázeňské sezóny vysadilo v parčíku u lázní lípu jako symbol dobré vůle Olgy Havlové.

Kámen, který nese tabulku s označením narozenin Olgy Havlové, je vytesán z pískovce z kamenolomu „Javorka.“ Z téhož pískovce je zhotovena socha sv. Anežky České stojící opodál. Majitel lomu Ing. Žoček s manželkou se této slavnosti osobně zúčastnili.

Milena Černá

GLOBAL TEACHER PRIZE

Základní škola K. V. Raise nominovala do letošního ročníku prestižní soutěže Global Teacher Prize učitelku z I. stupně slečnu Hanu Hlušičkovou.

V soutěži GTP se - na rozdíl od například Zlatého Ámose – nepostupuje na základě internetového hlasování, ale nominované soutěžící hodnotí odborníci z celé ČR na základě předem definovaných kritérií, která učitel během soutěže dokladuje.

Hana Hlušičková, oblíbená a profesionálně velmi zdatná učitelka z bělohradské základní školy, úspěšně prošla sítím prvního kola a z téměř stovky nominovaných učitelů postoupila společně s dalšími 30 učiteli ze všech typů škol z celé ČR do semifinále. Přesto, že se do finálové desítky již nedostala, je semifinálový úspěch obrovským oceněním práce této obětavé kantorky.

Na škole pracuje kromě slečny Hlušičkové celá řada dalších výborných učitelek a učitelů, kteří budou třeba úspěšní v dalších ročních soutěžích. Haně Hlušičkové blahopřejeme. Je dobře, když jsou naše děti vzdělávány špičkovými učiteli.

Jaroslav Jirásko, foto: autor

OPRAVENÉ DĚTSKÉ HRŠTĚ V HRÍDELCI

Tak jako v jiných částech našeho města, i ve Hřídenci máme velmi aktivní občany.

A proto máme velkou radost z toho, že se nám podařilo vlastními silami a za finančního přispění dobrovolných hasičů a spolku matek opravit a zmodernizovat dětské hřiště ve Hřídenci, které bylo právě díky příspěvku hřídelských matek a hasičů doplněno o workoutový prvek, který mohou využívat děti všech věkových kategorií. Za finanční podporu a práci chlapů z našich technických služeb moc děkujeme a přejeme na nově upraveném dětském hřišti mnoho radostných chvil nejen našim dětem.

Jan Pavlásek, foto: autor

STŘECHY
Z&L Kundrát
Lázně Bělohrad
739 013 876, 731 554 243, www.strechykundrat.net

U nás tak jak bylo

Eduard Čelíš (1945, Hlubočany) - Absolvent průmyslové školy strojnické v Novém Bydčově. Připravil Státní ústav Praha a vývojový konstruktér. Přelomník: Hlubočany, prvního dopravního, zakládající člen Československé literární společnosti, účastník mezinárodních literárních soutěží a 600 publikovaných knih. Časopis má vydání (1980) a 100 000 výtisků, Bělohrad (2012).

eduard čelíš

Edo!

Edo, ty zvíře, ta knížka je tak nádherná, že mě to málem zabilo! Zhltnul jsem ji během tří cest autobusem do práce a znovu se ujistil o tom, že Ty a právě Ty jsi u nás nejdůstojnějším pokračovatelem Bohumila Hrabala. Máš dar slyšet příběhy i tam, kde by jiný slyšel jen plané tlachání, a máš dar ty příběhy obléct do vyprávěcího stylu, který z nich udělá literární miniaturu, vybroušené rubíny.

Ještě jednou Ti moc děkuju, že jsi mě zase zavedl mezi své Bělohraďáky, živé i mrtvé, na místa, která díky všem Tvým knížkám znám už bezmála důvěrně. Moc mě bavilo to číst. Knížku si stavím na čestné místo do knihovny, po bok Tvých dvou předešlých, s nimiž tvoří spanilou bělohradskou trojku - viz příloha.

Měj se moc hezky a pozdravuj ode mne svou paní a všechny kamarády z Tvé knížky.

Petr Kukul, učitel, novinář, básník, spisovatel, publicista a člen PEN klubu

NOVÉ ZÁZEMÍ PRO ŠKOLÁKY I SPORTOVCE

Lázně Bělohrad – Město chystá rekonstrukci budovy školičky u místní základní školy. Předpokládané náklady na zateplení objektu jsou 2 miliony 867 tisíc korun.

Dotace od Ministerstva životního prostředí činí 681 318 korun. „Projekt chceme realizovat co nejdříve. Zadávací dokumentaci rada města schválila 11. července a vyhlásili jsme výběrové řízení. Další jednání se uskuteční 1. srpna,“ informuje místostarosta Jan Pavlásek.

Se zateplením, novými okny a dveřmi se uskuteční také zásadní vnitřní rekonstrukce. Bezbariérová budova nabídne zázemí pro školní družinu, vzniknou zde čtyři šatny pro sportoviště a klubovna pro oddíl národní házené.

převzato z Jičínského deníku, foto: Pavel Janák

KAMENICTVÍ
Uveverka
Miletín 250
telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

Vážený pane Stuchlíku,

s úctou a poděkováním se vracím k Vašemu článku v Bělohradských listech, který pojednával o nálezů zakládací listiny zbořeného domu pana Vokrouhleckého na náměstí. Projevil jste mnoho citu pro poklad z historie Bělohradu, objevil jste mimořádné charakterové vlastnosti předků jeho obyvatel.

Ať bude nová stavba jakákoliv, zaslouží si pan Vokrouhlecký, aby jeho jméno stálo na pamětní tabulce. Uvědomila jsem si také, jak původní dům tvořil organickou uzávěru horního konce náměstí, byl i ve své sešlosti krásný.

Asi se nedalo dělat nic jiného než jej zbořit, ale Vám, pane Stuchlíku, patří velký dík, že jste jej nenechal jen tak padnout.

Srdečně Vás zdravím

Milena Černá, foto: archiv

BĚLOHRADSKÉ TURISTICKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM USPĚLO NA VÝBORNOU

Bělohradské Turistické informační centrum zažilo počátkem července jednu velice překvapivou návštěvu. O její přítomnosti nikdo nevěděl. TIC Lázně Bělohrad se účastnilo takzvaného Mystery shoppingu (jedná se o metodu výzkumu trhu, která zkoumá kvalitu poskytovaných služeb).

Informační centra na území celé naší země takto prověřuje Czechtourism, státní organizace propagující cestovní ruch v Česku prostřednictvím svých zastoupení po celém světě. Jejich zástupce zavítal také do Lázní Bělohradu. Za úkol měl vystupovat jako obyčejný návštěvník a využít služeb místního informačního centra. Hodnotil své emoce, první dojem, přivítání, rychlost obsluhy. Dále měl návštěvník konkrétní dotazy na možnost návštěvy památek a podrobně hodnotil přístup a řešení jeho žádosti.

Hodnoceno, mimo dovedností pracovníků, bylo i prostředí, označení a subjektivní názor hodnotitele. Hanka Mádlová ve spolupráci s Hankou Večerníkovou bravurně a profesionálně obstály a vysloužily si maximální možné hodnocení 100 % za jejich vřelost, ochotu a erudovanost. Hodnotila se i upravenost prostředí a venkovní navigace.

Ještě před touto tajnou návštěvou proběhla jedna ohlášena. TIC Lázně Bělohrad je řádným členem Asociace turistických informačních center a pravidelně musí projít kontrolami. I při této návštěvě jsme obstáli. Hodnoceno bylo především technické vybavení, nabídka služeb a příprava pracovníků.

Rozšiřujeme web belohrad.info, kde jsou uvedena zajímavá místa v našem městě, výlety do okolí a služby pro turisty. Sledovat se vyplatí také facebookové stránky TIC Lázně Bělohrad.

Petr Hoška, foto: Pavel Janák

SUN TRIP 2018

V BĚLOHRADĚ

Jízdí kolo se těší velkému zájmu široké veřejnosti. Je jedno, kolik nám je roků nebo jakého jsme pohlaví. Bicykl máme zafixovaný jako dostupný dopravní prostředek, u kterého není zapotřebí k rozpohybování jiné energie než té z vlastních svalů. Protože však vývoj zastavit nelze, ani jízdni kolo se neubránílo vybavení podpůrným motorkem poháněným elektrickou energií z akumulátoru. Ten si pak doma dobýváme ze zásuvky se stejnou samozřejmostí podobně jako třeba mobilní telefon.

Jsou však mezi námi jedinci, kteří na elektrokole hodně cestují, ale k dobíjení akumulátoru využívají pouze solární energii. Sestrojují si tak „voztíka“ různých podob a konstrukcí, se kterými pak brázdí krajinou a mezi sebou

soutěží. Momentálně asi největším závodem těchto „elektrošlapadel“ je soutěž Sun Trip. Po prvním ročníku v roce 2013 uskutečněném na trase Francie - Kazachstán a druhém z Itálie do Turecka v roce 2015, letos absolvují účastníci třetí ročník na trase Francie – Čína.

V neděli 24. června kolem půl deváté mně zazvonil telefon. Skoro jsem ani nestačil říci ahoj a už jsem slyšel: „Hele jsem v Tetině před Dupačkou a je tady týpek na kole se solárem. Přijed', to musíš vidět. Ještě tady bude chvíli stát, protože si dobíjí baterku,“ volal Petr Šubr. Než jsem se vystrachal, milý cyklista se už dal do pohybu. Poprvé jsem ho vyfotil před Miletínem a zastavit se nám ho podařilo až za Rohoznicí. V ten den bylo trochu pod mrakem, a tak zastavil až na místě, které nebylo zastíněné stromy. Hned jak slezl z kola, nasměroval solární panel proti slunci.

„Jsem Mickael Joguet a jedu z Lyonu do Guangzhou,“ předsavil se. Byl to jeden z těch odvážných i svérázných účastníků závodu Sun Trip. Ještě nám v rychlosti stihl sdělit, že přenocoval ve Stromě života, snaží se denně ujet 250 km a jede průměrnou rychlostí kolem třicítky. „Dnes ale jsem rád, že jedu dvacet.“ A ukazuje na zataženou oblohu.

Přejeme mu šťastnou cestu a Petr mu podává modlitbičky, které narychlo koupil v Miletíně.

Doma pak sedám ke kompu a z webu se dočítám, že k letošní jízdě se pořadatelům přihlásilo 45 dobrodruhů z deseti zemí. V pátek 15. června byl závod slavnostně zahájen ve francouzském Lyonu. Po čtyřdenním společném prologu přes Aix-les-Bains, Chambéry a masív Bauges odstartovali účastníci na svoji „sluneční pouť“ z Chamonix pod Mont Blancem. Odtud si již každý volí trasu sám dle vlastního itineráře. Cestu musí volit tak, aby nevstoupili na pořadatelem zakázaná území a necestovali v době mezi devátou hodinou večerní a sedmou hodinou ranní. Bicykl nesmí být širší než 99 cm, může mít maximálně tři kola a musí být vybaven přívěsným vozíkem. Na absolvování celé štreky mají stanoven limit 100 dnů a zpět se všichni přesunou vlakem.

Jelikož je na stránkách akce přehled o putování každého účastníka, budu sledovat, jak Mickaelovi ubíhá cesta.

Jaroslav Voves, foto: autor

POZVÁNÍ

Vážení spoluobčané, jménem pořadatelů bychom vás chtěli pozvat na dvě sportovní akce:

V sobotu 11. srpna se uskuteční jubilejní 20. ročník Podkrkonošského MTB maratonu

- na startu se objeví i reprezentant v MTB maratonu a vítěz prestižního etapového MTB podniku v Austrálii Crocodile Trophy Ivan Rybařík
- celým závodem vás slovem provede sportovní redaktor České televize Standa Bartůšek

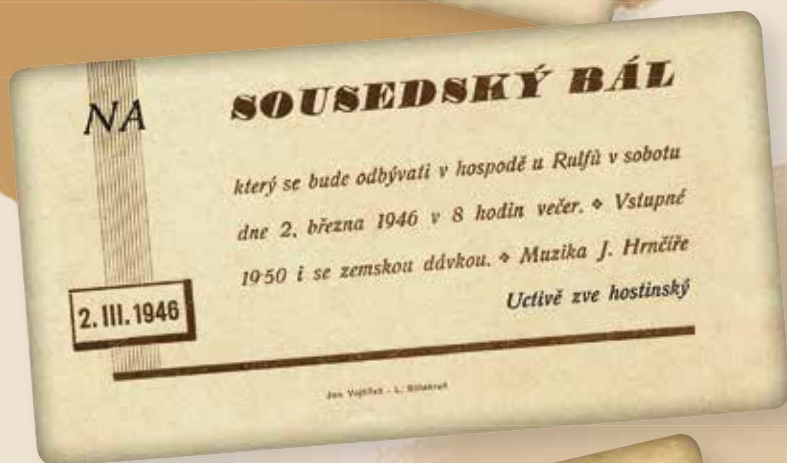
V neděli 23. září pořádáme již 3. ročník Lázeňské lyže – závod na kolečkových lyžích

- svou účast přislíbili špičkoví čeští „laufaři“ startující v podnicích SKI CLASSICS Kateřina Smutná, Stanislav Řezáč, Lukáš Bauer a Jiří Ročárek
- se zmíněnými závodníky bude po závodě uspořádána beseda

(iv)

Historické fotky
z Bělohradska
Jak se u nás lidé bavili

1924.

Ples

SBORU DOBROVOLNÝCH HASIČŮ
V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

V SOBOTU DNE 3. LEDNA 1924.
ZAČÁTEK V 7 HODIN VEČER.
V LÁZEŇSKÉM HOTELU.

VSTUPNÉ: PÁR ČLEN 8 Kč.
NEČLEN 10 Kč. IL DÁMA 5 Kč.
VČETNĚ ZEMSKÉ DÁV.

HUDBA p. KAP. J. RULFA.

Vojtěch Šimon.

Dne 23. ledna 1892.

Ples

železnice strojní a halcoviny
v Bělohradě
v hostinci pana V. Vladyky.

Sačátek o 7. hodině.

V sobotu dne 12. ledna 1929
V hostinci „U Rulfů“

Sousedský ples
v Horní Nové Vsi.

(0)

Začátek o 7. hodině večerní
Vstupné 4.80 Kč m. z. d.
Hudba p. J. Rulfa

Proč bychom se netesili

Hlas! Vy všichni hleďte
na rýd' se takých
kavky počte sbírání
jen ten v sobě mák!

V sobotu 4. ledna 1925 v 7 h. več.

HASIČSKÝ BÁL
SBORU DOBROVOLNÝCH HASIČŮ
V UHLIRICH

Hostinec u br. Aug. Herbrycha - Hudba
chvalně známé kapely p. Jon. Stuchlíka
v Pece - Vstupné za osobu Kč 4.80
Srdečně zve Sbor

Vítejte Vás

Vámto ne k olei s spbou
chci Vám také pomáhat,
a ze Vaš lasku k bližním
ráda Vám své srdce dát.

SPOLEČENSKÝ PLES
pořádá
JOSEF KRUSINA
hostinský
V HOŘENÍ NOVÉ VSI

20. LEDNA 1890.

ZAČÁTEK V 7 HOD.

V neděli 11. ledna 1903.

V lázeňském hotelu.

PLES

SBORU DOBROVOLNÝCH HASIČŮ
V BĚLOHRADĚ.

Začátek v 7 hodin večer.

Tiskem Joana Újezd v Semboch. 1907

V neděli dne 26. ledna 1915.
Začátek o 6. hodině večerní.

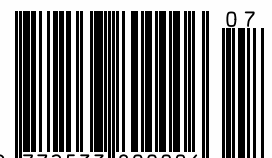
SPOLEČNÝ VÍNEK
MLÁDENCŮ A DÍVEK
DOLNOJAVOŘSKÝCH

v hostinci „U Brešů“.

Vstupné: Pán 80 hal., dáma 50 hal.
:: Uctivě zvu mládenci a dívky. ::

ISSN 2533-8005

9 772533 800006